

Arrest

nr. 118 402 van 5 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F.COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juni 2009 dient eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 18 maart 2010 wordt de aanvraag onvankelijk verklaard. Op 14 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dient eerste verzoekster een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 75 520 van 21 februari 2012 de beroepen verwerpt.

Op 29 november 2011 neemt de gemachtigde voor eerste verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 1 februari 2012 neemt de gemachtigde voor tweede verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Op 9 maart 2012 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 25 mei 2012. Tegen deze beslissing is een beroep ingediend bij de Raad die bij arrest nr. 96 018 van 29 januari 2013 de beslissing vernietigt. Op 28 februari 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 juli 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 11 september 2012 neemt de gemachtigde de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 96 541 van 4 februari 2013 het beroep verwerpt.

Op 24 december 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 25 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 9 augustus 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2012 werd ingediend door:

G., L. (R.R.: ...)

geboren te Pokravan op (...)1952

en haar meerderjarige kinderen:

S., H. (R.R.: ...)

geboren te Erevan op (...)1973

S., G. (R.R.: ...)

geboren te Erevan op (...)1976

allen van nationaliteit: Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat mevrouw G. L. sinds 24.03.2009 in België verblijft en mevrouw S. H. en de heer S. G. sinds 12.06.2009; dat zij zich integreren; dat zij diploma's behaald in hun land van herkomst voorleggen; dat zij het inburgeringstraject gevolgd hebben en ter staving attesten van de cursus maatschappelijke oriëntatie voorleggen; dat zij Nederlands leren en dit aantonen aan de hand van meerdere (deel)certificaten, een reflectiefiche en een rapport richtgraad 2.3 en dat zij hier sociale banden hebben en ter staving steunbrieven voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Mevrouw G. L. diende een asielaanvraag in op 25.03.2009, die afgesloten werd op 23.04.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 05.12.2011 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk een jaar en iets minder dan een maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De heer S. G. diende een asielaanvraag in op 12.06.2009, die afgesloten werd op 12.04.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 06.02.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Mevrouw S. H. diende een asielaanvraag in op 12.06.2009, die afgesloten werd op 26.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 06.02.2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk iets meer dan vier maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen roepen in dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kunnen indienen omwille van de medische problemen van mevrouw G. L., met name dat bij haar in 2009 een mammacarcinoom werd vastgesteld, dat zij behandeld werd voor een multifocale tumor, dat deze aandoening kan terugkeren en dat zij nog steeds medicatie gebruikt en follow-up noodzakelijk is en dat zij eveneens lijdt aan een depressie en een discushernia. Zij leggen diverse medische stukken voor met betrekking tot de aandoeningen van betrokkene en de mogelijkheden voor behandeling. Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben verzoekers deze medische elementen reeds ingeroepen in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ingediend op 26.06.2009, 09.03.2012 en 12.07.2012. De hier ingeroepen medische elementen werden reeds beoordeeld en niet weerhouden (zie: beslissing art.9ter 'ongegrond' d.d. 14.10.2011, beslissing art. 9ter 'onontvankelijk' d.d. 28.02.2013, beslissing art. 9ter 'onontvankelijk' d.d. 11.09.2012). Artikel 9bis §2, 40 bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de vierde aanvraag art. 9ter die betrokkenen zouden ingediend hebben op 03.12.2012 (stuk 7) niet ontvangen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen tonen niet aan dat zij deze aanvraag ingediend hebben via een aangetekend schrijven. Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met deze aanvraag om de buitengewone omstandigheden in het kader van onderhavige aanvraag te beoordelen.

Betrokkenen halen aan dat er geen Belgische diplomatieke post gevestigd is in Armenië en dat zij bijgevolg hun land van herkomst zouden moeten verlaten om de aanvraag via de gewone procedure te kunnen indienen.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkenen zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade bevoegd voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade in Moskou, om een aanvraag in te dienen.

De Belgische ambassade in Moskou beschikt immers over Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg, die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. (<http://www.belgiumvac-ru.com/howtoapply.aspx>)"

Op 24 en 25 oktober 2013 zijn respectievelijk eerste en tweede verzoeksters onder escorte teruggekeerd naar hun land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

1.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"Overwegende dat vertogers herhaaldelijk op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 een regularisatieverzoek hebben ingediend op grond van de gezondheidstoestand van eerst vertoogster, zo onder meer op 26 juni 2009, 9 maart 2012 en 12 juli 2012;

Dat de ingeroepen medische elementen reeds werden beoordeeld en hebben geleid tot een beslissing van ongegrondheid op datum van 14 oktober 2011 en twee beslissing van niet ontvankelijkheid respectievelijk op 28 februari 2013 en 11 september 2012;

Dat de medische toestand van eerste vertoogster niet betwist wordt maar de verwerende partij is van oordeel dat op basis van medisch advies de nodige therapieën kunnen worden verstrekt in het land van herkomst, alhoewel dit formeel wordt betwist daar waar het medisch advies zich beperkt tot de theoretische toegankelijkheid tot de gezondheidszorg en niet ingaat op de mogelijkheden van vertoogster om toegang te krijgen tot die gezondheidszorg dient te worden aangenomen dat de procedures conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 afgesloten;

Dat vertogers dan op datum van 24 december 2012 een regularisatieverzoek indienden overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

" Artikel 9bis.

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoon.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk:

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.5

Overwegende dat de bestreden beslissing moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet;

Overwegende dat de bulk van de bestreden beslissing er zich toe beperkt te stellen dat iedere referentie naar medische problemen van mevrouw G. L. niet kunnen worden aangenomen omdat enerzijds er een specifieke procedure bestaat aangaande de regularisatie binnen het kader van artikel 9ter van een medische situatie, anderzijds deze reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van beoordeling door de betrokken administratie zodat hier in onderhavige procedure geen enkele verwijzing daarnaar mogelijk zou zijn;⁶

Overwegende dat hier de verwerende partij doelt en de gronden voor ontvankelijkheid verwacht met de gronden van gegrondheid waarover infra meer;

Dat inderdaad in oudere procedures ex artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 de verwerende partij reeds heeft geoordeeld aangaande de medische omstandigheden en van oordeel was dat dit regularisatieverzoek diende te worden afgewezen als zijnde ongegrond niet omdat mevrouw niet ziek zou zijn maar omdat basis van het medisch advies van de arts-attaché de nodige therapieën zouden kunnen worden verstrekt in het land van herkomst;

Dat eerste verzoeker nergens laat gelden dat de therapie absoluut niet beschikbaar zou zijn Armenië maar dat de behandeling van borstkanker een bijzonder delicate materie is en dat de behandeling ervan en de kansen op succes de laatste 10 jaar op een gunstige behandeling in vergelijking met alle andere landen er significant op is achteruit gegaan niet in het minst door het gebrek aan adequate behandeling en betaalbare toegankelijkheid van de gezondheidszorg maar dat eerste verzoeker laat gelden dat de ziekte an sich en de nood aan mantelzorg een grond kan uitmaken van beoordeling van het regularisatieverzoek binnen het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat hier eerste verzoeker erop wijst dat in dezelfde zin haar kinderen S. R., tweede verzoeker, en S. G., derde verzoeker, instaan voor de mantelzorg en de bijstand van hun moeder wat hier volstrekt wordt genegeerd door de verwerende partij;

Dat ongetwijfeld het één en het ander berust op een fout of minstens een denkfout maar dat uwe Raad deze kan sanctioneren door het vernietigen van de administratieve beslissing;

Dat inderdaad op generlei wijze door de betrokken administratie werd onderzocht in welke mate de medische toestand van mevrouw invloed kan hebben op de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de criteria voor de ontvankelijkheid door de verwerende partij ten onrechte wordt verward met de criteria voor de grond van het regularisatieverzoek;

Overwegende dat onbetwistbaar de verwerende partij in haar motivering stelt dat er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 omdat de loutere en discretionaire appreciatie van de verwerende partij niet uitzonderlijk zouden zijn;

Overwegende dat evenwel de verwerende partij weliswaar een ruime appreciatiemogelijkheid heeft maar dat deze niet zover gaat dat op lapidaire wijze alle middelen maar moeten worden verworpen zelfs stellende dat indien ze al hout zouden snijden de administratie er geen kennis van zou mogen nemen omdat het gaat over medische opmerkingen en dat deze volstrekt uitgesloten zouden zijn van de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat dit formeel wordt betwist;

Dat niet nuttig kan worden betwist dat alhoewel een persoon niet zijn medische toestand kadert in de toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 er toch kan worden mee rekening gehouden binnen het kader van de regularisatieprocedure overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat dit niet kan worden nuttig betwist;

Dat de verwerende partij dan ook heeft nagelaten naar genoegen van recht te antwoorden op de middelen van verzoekers zodat dient te worden besloten tot een schending van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 alsook schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, waarover intra meer; 7

Dat onderhavig beroep dan ook ontvankelijk is en gegrond;

Het eerste middel is ernstig;"

3.2 Artikel 9bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Waar verzoekers de medische toestand van eerste verzoeker aanhalen als buitengewone omstandigheid motiveert verzoeker in de bestreden beslissing het volgende:

“Betrokkenen roepen in dat zij de aanvraag niet via de reguliere weg kunnen indienen omwille van de medische problemen van mevrouw G. L., met name dat bij haar in 2009 een mammacarcinoom werd

vastgesteld, dat zij behandeld werd voor een multifocale tumor, dat deze aandoening kan terugkeren en dat zij nog steeds medicatie gebruikt en follow-up noodzakelijk is en dat zij eveneens lijdt aan een depressie en een discushernia. Zij leggen diverse medische stukken voor met betrekking tot de aandoeningen van betrokkene en de mogelijkheden voor behandeling. Hierbij dient ten eerste opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Bovendien hebben verzoekers deze medische elementen reeds ingeroepen in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter ingediend op 26.06.2009, 09.03.2012 en 12.07.2012. De hier ingeroepen medische elementen werden reeds beoordeeld en niet weerhouden (zie: beslissing art.9ter 'ongegrond' d.d. 14.10.2011, beslissing art. 9ter 'onontvankelijk' d.d. 28.02.2013, beslissing art. 9ter 'onontvankelijk' d.d. 11.09.2012). Artikel 9bis §2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat de vierde aanvraag art. 9ter die betrokkenen zouden ingediend hebben op 03.12.2012 (stuk 7) niet ontvangen werd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkenen tonen niet aan dat zij deze aanvraag ingediend hebben via een aangetekend schrijven. Bijgevolg kan geen rekening gehouden worden met deze aanvraag om de buitengewone omstandigheden in het kader van onderhavige aanvraag te beoordelen.”

Vooreerst blijkt uit de motivering, in tegenstelling tot verzoekers' betoog, dat verweerder niet heeft nagelaten te antwoorden op de aangehaalde buitengewone omstandigheden in de aanvraag aangezien verweerder de medische argumenten wel degelijk in rekening heeft gebracht bij het nemen van de beslissing. Verweerder wijst erop dat de medische elementen het voorwerp uitmaken van een afzonderlijke procedure waarvan eerste verzoekster overigens gebruik heeft gemaakt op 23 juni 2009, op 9 maart 2012 en op 12 juli 2012. De medische aanvragen zijn beoordeeld en niet weerhouden. Bovendien bepaalt artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Verzoekers betwisten niet dat de aangehaalde medische elementen reeds werden beoordeeld in het kader van de eerdere aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de afzonderlijk voorziene procedures en naar artikel 9bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet is bijgevolg niet onjuist of kennelijk onredelijk. Waar verzoekers kritiek uiten op die eerdere beslissingen nu zij 'formeel betwisten' dat de nodige therapieën worden verstrekt in het herkomstland en de arts-adviseur in het medisch advies niet is ingegaan op de mogelijkheden van eerste verzoekster om toegang te krijgen tot die gezondheidszorg in haar herkomstland, is de grief niet dienstig, gezien die niet is gericht tegen de bestreden beslissing maar tegen de eerdere beslissingen in het kader van de medische aanvragen.

Evenmin kan de grief dienstig worden opgeworpen dat geen rekening is gehouden met de mantelzorg en de bijstand verstrekt door de kinderen van eerste verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster met haar dochter is teruggekeerd naar haar land van herkomst op respectievelijk 24 en 25 oktober 2013. De behoefte aan mantelzorg van haar kinderen in België is thans onbestaande nu eerste verzoekster zich niet meer in België bevindt.

Een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en “de verplichting tot inhoudelijke afdoende motivering”.

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Overwegende dat de beslissing waarbij de verwerende partij komt tot de afwijzing van het regularisatieverzoek in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 als zijnde niet ontvankelijk in strijd werd genomen met de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat de verwerende partij al dan niet opzettelijk een kringredenering organiseert waarbij vertogers, steeds in de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken, nooit op een nuttige wijze een regularisatieverzoek overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 kunnen indienen indien ze maar in de verste verte verwijzen naar het medische dossier van eerste vertoogster;

Dat terugkeer en eventuele therapieën niet mogen worden verward met bijstand, steun en mantelzorg, wat wel degelijk deel uitmaakt van een appreciatie binnen het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat bovendien de buitengewone omstandigheden allemaal maar op een hoopje worden gegooid en afgedaan als zijnde irrelevant of onbelangrijk zodat het verzoek moet worden verworpen als zijnde niet ontvankelijk;

Overwegende dat het negeren van de minutieus opgesomde middelen van vertogers in hun inleidend verzoekschrift op zich een gebrekkige motivering inhoudt zodat dient te worden besloten tot een schending van de formele motiveringsplicht in de zin van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in het algemeen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 in het bijzonder;”

Overwegende dat minstens op deze grond de beslissing van de verwerende partij als niet zorgvuldig moet worden aangemerkt en moet worden vernietigd;

Overwegende dat zoals supra werd aangetoond de motivering in feite en in rechte dient te worden beschouwd als zijnde niet draagkrachtig derhalve als zijnde niet bestaande in feite noch in rechte wat een inbreuk betekent op de verplichting tot uitdrukkelijke motivering in bestuurszaken in het algemeen en met artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 in het bijzonder maar bovendien in strijd is met het algemeen beginsel van de verplichting tot de inhoudelijke afdoende motivering;

Dat vertogers wel duidelijk hebben aangegeven aan de hand van de stukken en het administratief dossier dat zij wel degelijk ten allen tijde hebben getracht om in het Rijk regelmatig verblijf te kunnen krijgen en dat zij hier alle middelen van recht hebben uitgeput met inbegrip van de procedures overeenkomstig artikel 9bis en 9ter van de wet van 15 december 1980 wat bezwaarlijk door de verwerende partij aan vertogers kan worden verweten;

Dat vertogers inderdaad op verschillende tijdstippen illegaal verblijf hielden in het Rijk maar dat zij ook dan de verplichting tot verblijf rustte op straffe van het verlies van het vereiste belang wat evenmin nuttig kan worden betwist;

Dat zoals supra aangegeven de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze inbreuk op de verplichting tot zorgvuldigheid sanctioneert met vernietiging van de genomen administratieve beslissing;

Dat vertogers dan ook een verder verblijf in België niet mag worden ontzegd;

Overwegende dat minstens de verwerende partij heeft gehandeld in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur daar waar de beslissing niet kan worden omschreven als zijnde een voorbeeld van zorgvuldigheid en redelijkheid;

Dat inderdaad een normaal en voorzichtig redelijk mens in dezelfde situatie niet kan aannemen dat de administratie aan de hand van het administratief dossier en de stukken komt tot de beslissing die zij thans heeft genomen op 18 februari 2013;

Dat minstens op deze grond de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding als niet zorgvuldig moeten worden aangemerkt en de beslissing moet worden vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de bestreden beslissing dan ook moet worden vernietigd;

Dat het tweede middel ernstig is;”

3.4 De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt duidelijk de juridische basis weergegeven waarop de beslissing is gestoeld, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt verweerder dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat verzoekers hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verweerder licht tevens toe waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Zo wordt onder meer ook ingegaan op de elementen die wijzen op de integratie van verzoekers en wordt gesteld dat deze niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel eventueel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde. Er wordt ingegaan op de korte duur van de asielprocedures en op de aangehaalde medische problemen van eerste verzoekster. Ten slotte worden verzoekers erop gewezen dat zij zich niet persoonlijk hoeven te wenden tot de Belgische ambassade voor Armenië, namelijk de Belgische ambassade te Moskou, om een aanvraag in te dienen aangezien de ambassade te Moskou beschikt over "Visa Application Centres in Moskou en Sint-Petersburg" die de mogelijkheid bieden de procedure schriftelijk te voeren via een koerierdienst. Verzoekers betwisten de motieven niet met uitzondering van de motieven die betrekking hebben op de medische problemen van eerste verzoekster.

In de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 december 2012 zetten verzoekers het volgende uiteen wat de ontvankelijkheid van hun aanvraag betreft:

"Eerste verzoekster diende op 25 maart 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Tweede en derde verzoekers dienden op 12 juni 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 23 juni 2009 dienden verzoekers een aanvraag in strekkende tot machtiging verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 omwille van medische problemen in hoofde van mevrouw G. L..

Voor tweede en derde verzoekers nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 22 oktober 2009 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 41.500 van 9 april 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde.

In hoofde van mevrouw G. L. nam de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 december 2009 een beslissing houdende de weigering van de erkenning van het statuut van vluchteling en weigering van subsidiaire bescherming.

Tegen deze beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen diende eerste verzoekster een beroep in voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 42.074 van 21 april 2010 het beroep verwierp.

Op datum van 18 maart 2010 werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ontvankelijk bevonden.

Ingevolge de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer van 6 oktober 2011 bleek dat eerste verzoekster herstellende was van een mammacarcinoom waarvoor verdere behandeling en opvolging nodig was zowel op oncologisch, neurologisch, fysiotherapeutisch als gynaecologisch gebied.

De ambtenaar-geneesheer was evenwel van oordeel dat in Armenië de verdere opvolging voor de behandeling beschikbaar zou zijn en derhalve werd bij beslissing van 14 oktober 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 afgewezen als zijnde ongegrond.

Tegen deze beslissing werd beroep tot schorsing en nietigverklaring ingediend op datum van 7 december 2011.

Eerste verzoekster werd op 29 november 2011 een bijlage 13 quinquies houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Aan tweede verzoekster werd op 1 februari 2012 een bijlage 13 quinquies houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Bij arrest van 21 februari 2012 werd het annulatieberoep van 7 december 2011 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 9 maart 2012 werd er een tweede aanvraag tot machtiging verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 omwille van persisterende problemen in hoofde van eerste verzoekster.

Dit verzoek werd op 25 mei 2012 niet ontvankelijk verklaard omdat naar genoegen van recht de identiteit niet zou aangetoond zijn van eerste verzoekster conform artikel 9ter §2 van de wet van 15 december 1980.

Op 12 juni 2012 dienden vertogers een nieuw regularisatieverzoek in overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 thans wel voorzien van alle nuttige stukken en bescheiden zoals voorzien in artikel 9ter §2 van de wet van 15 december 1980.

Bij beslissing van 11 september 2012 werd dit regularisatieverzoek afgewezen als zijnde niet ontvankelijk omdat de aangehaalde gezondheidstoestand van eerste verzoekster slechts wordt bevestigd en volgens de Dienst Vreemdelingenzaken er bij beslissing van 14 oktober 2011 reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst.⁴

Tegen deze beslissing dewelke werd ter kennis gebracht aan verzoekers op 24 september 2012 werd er beroep aangetekend strekkende tot schorsing en nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 23 oktober 2012.⁵

Op datum van 22 november 2012 verleende de waarnemend voorzitter van de 2de Kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen rechtsdag tegen de zitting van 18 december 2012.⁶

Op datum van het indienen van onderhavig verzoekschrift strekkende tot regularisatie van de precaire administratieve verblijfstoestand overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 is er nog geen arrest tussengekomen.

Wel werd er reeds op 3 december 2012 een nieuw regularisatieverzoek ingediend overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 waarop op datum van heden geen recht werd gedaan?

Volgens dit nieuw medisch regularisatieverzoek dienen verzoekers hun regularisatieverzoek in te dienen in het Rijk en kunnen zij onmogelijk machtiging tot verblijf vragen in toepassing van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 na terugkeer in Armenië gelet op enerzijds de 'medische problematiek van eerste verzoekster, anderzijds de toegang de gezondheidszorg in Armenië. '

In 2009 werd bij mevrouw L. G. een mammacarcinoom vastgesteld en een mastectomie en oksellevidement rechts uitgevoerd.

Mevrouw L. G. werd behandeld voor een multifocale tumor met 3 aparte invasieve foci met aantasting van 5/18 klieren zonder kapseldoorbraak (Stadium pT2N2a).⁸

Borstkanker is een aandoening die steeds kan terugkeren en gelet op het stadium pT2N2a van de bij mevrouw G. L. behandelde borstkanker behoort zij tot een groep met een risico op herval geraamd op 80% binnen de 10 jaar risico zonder behandeling en op 40% met adjuvante therapie.?

Mevrouw L. G. gebruikt tot op datum van heden nog steeds medicatie, namelijk Emconcor en Arimidex.

Bovendien is er een 3 tot 6 maandelijks multidisciplinaire follow-up noodzakelijk.

De medicatie en de regelmatige follow-up is levensnoodzakelijk zeker bij een borstkanker van het stadium N2a waarbij minstens 4 klieren aangetast zijn geweest waardoor er een hoog risico op herval bestaat.

Er stelt zich eveneens de problematiek van een depressie.

Tot slot lijdt mevrouw L. G. aan een discushernia L4-L5 met lumbo-ischialgie.

De dossierbehandelaar van de Dienst Vreemdelingenzaken betwist deze pathologieën dewelke worden onderschreven door de geneesheer-adviseur niet.

De behandeling met Arimidex en Emconcor alsook de regelmatige opvolging zijn levensnoodzakelijk.

De opvolging dient uiteraard te gebeuren op manier die voldoende garanties biedt binnen een gespecialiseerd kader zodat het hervallen tijdig kan worden vastgesteld en er onmiddellijk een afdoende efficiënte behandeling kan worden geboden.

Dokter M. H. verklaart desbetreffend formeel dat in Armenië in de huidige stand van de gezondheidszorg geen redelijke garantie kan geboden worden in de bestrijding en de behandeling van borstkanker daar waar zij stelt dat:

" Op basis van de gegevens in verband met de oprichting van ACEO Centrum op dit moment onvoldoende opvolging door middel van medische beeldvorming kan gebeuren [..]. " ¹⁰

Inderdaad blijkt uit meerdere officiële publieke bronnen dat de Armeense overheid op dit ogenblik tekortschiet in het tijdig diagnosticeren en in het behandelen van kankers."

De Armeense autoriteiten erkennen het probleem en hebben plannen tot oprichting van het ACEO, het "Armenian Center of Excellence in Oncology Project", maar dit centrum bestaat op dit ogenblik nog niet, het project staat in de kinderschoenen.

De reden om dit ACEO op te richten is precies het gebrek aan kwaliteitsvolle gezondheidszorg in Armenië.

Het gemeenschappelijk Voorstel van de Regering van Armenië en het Ministerie van Volksgezondheid is in dit geval treffend daar waar gesteld wordt dat:

" Motivatie voor het oprichten van een ACEO centrum:

[...]

Het onmiddellijke doel is het voldoen aan de vraag naar oncologische diagnose en behandeling die beantwoorden aan Westerse normen, wat nu niet het geval is. Op middellange termijn zal ACEO zorgen voor een revolutie in de verpleging van kanker in Armenië (p. 1).

(...)

Dikwijls wordt de diagnose pas gesteld als de ziekte al in gevorderd stadium zit, en de omvang van de bestaande diagnose- en behandelingsfaciliteiten is beperkt (p. 8).

[...]

Diagnose in een latere fase. Bij de meeste patiënten wordt de diagnose van kanker pas in de laatste fase van de ziekte gesteld. Dit brengt een hoge mortaliteit van patiënten met zich mee.

Een van de redenen is dat vele mensen de vroege waarschuwingssignalen voor kanker niet kennen.

Op dit ogenblik bestaan er maar een beperkt aantal formele screeningprogramma's en regelmatige onderzoeken waarmee wordt nagegaan wie de ziekte heeft vooraleer de symptomen zichtbaar worden. Een vroege diagnose wordt ook gehinderd door een gebrek aan gespecialiseerde opleiding van medisch personeel ter plaatse en door de onbeschikbaarheid van geavanceerde medische uitrusting (p. 9).

Beperkte faciliteiten. Natuurlijk bestaan er in Armenië wel faciliteiten voor kankerdiagnose en -therapie, maar de omvang ervan is beperkt. Oe medische uitrusting is dikwijls verouderd of, in het geval van radiotherapie, in grote mate niet beschikbaar, nucleaire geneeskunde (bijvoorbeeld brachytherapie) is nagenoeg totaal afwezig (p. 9).

(...)

Toestellen voor medische beeldvorming in het algemeen zijn van essentieel belang voor het opsporen en bepalen van tumoren en hun metastasen en zijn in Armenië beschikbaar in de vorm van röntgen-, CT en MRI-toestellen. Geavanceerde PET-faciliteiten zijn er evenwel niet.

Nucleaire diagnose van SPECT-onderzoeken is op dit ogenblik enkel beschikbaar in het Radiologisch en Brandwondencentrum in het Cardiologisch Centrum. In 2008 kregen slechts 370 patiënten een SPEVT-onderzoek omdat geavanceerde apparatuur maar beperkt beschikbaar is en omdat er problemen waren bij de invoer van voldoende hoeveelheden van het benodigde isotoop ⁹⁹Tc. De nood aan nucleaire diagnostiek in Armenië en zijn buurlanden ligt in feite veel hoger. Gespecialiseerde kankerbehandeling van hoge kwaliteit steunt op een gedetailleerde typering van het soort tumor op anatomisch en functioneel vlak. Hiervoor is een combinatie van geavanceerde beeldvormingstechnieken en laboratoriumtests vereist. Terwijl een klassieke CT informatie verschaft over de vorm en de lokalisatie van de tumor zorgt de combinatie met voor bijkomende inzichten in de metabolische activiteit van de tumor. Met PET faciliteiten in Armenië zouden primaire en secundaire tumours niet alleen vlugger kunnen worden gedetecteerd, maar kan er eveneens worden vermeden dat er onnodig en niet aangepast wordt behandeld (p. 12-13).¹²

Zolang het ACEO niet georganiseerd is bestaat voor mevrouw L. G. in Armenië een ernstig dubbel risico na enerzijds dat recidief niet tijdig wordt vastgesteld en anderzijds dat bij herhaal de behandeling zelfs niet in de buurt komt van het gemiddelde van de Europese standaard. ¹³

Bovendien blijkt daar waar de kwaliteit van de borstkankerbehandeling er bij alle referentielanden sterk op vooruitgaat sedert 1990 de efficiëntiecoëfficiënt van kankerbehandeling in Armenië er ernstig op achteruit is gegaan.¹⁴

Daarnaast stelt zich het probleem van de beschikbaarheid en vooral de toegankelijkheid van de voor mevrouw L. G. noodzakelijke medicatie.

Zoals aangegeven en niet betwist dient eerste verzoekster onder meer Emconor en Arimidex te nemen op regelmatige basis zoals de geneesheer-adviseur heeft aangegeven is Arimidex in theorie in Armenië voorhanden maar de kostprijs van dit medicijn is dermate hoog dat zij niet in noodzakelijke mate kan worden aangeschaft (28 doses van 1mg Arimidex, kosten in Armenië: 76.691 dram)¹⁵ terwijl het gemiddeld maandinkomen 32.500 dram bedraagt¹⁶ en een gemiddeld pensioen zelfs maar 10.500 dram ¹⁷.

Volledigheidshalve dient dan nog te worden te verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat de kwaliteit van de geneesmiddelen in Armenië niet gegarandeerd kan worden daar waar er geen controledienst bestaat die systematisch inspecties doet waardoor in Armenië valse medicatie op de markt is wat op zich al een verhoogd risico inhoudt in geval van terugleiding naar Armenië.

Wat de behandeling van de depressie betreft dient in acht genomen te worden dat de mentale gezondheidszorg in Armenië absoluut onvoldoende uitgebouwd is.

Personen met psychische problemen worden al te vaak zonder reden doorverwezen naar residentiële hulpverlening en daar jarenlang opgesloten terwijl zij ambulante zorgen nodig hebben.

Een ongepaste behandeling in een psychiatrische instelling waar bovendien niet de goede medische opvolging van de borstkanker kan worden gegarandeerd is derhalve levensbedreigend.

In het nieuwe regularisatieverzoek van 3 december 2012 wordt eveneens aangegeven dat mevrouw L. G. gelet op de ernst van de hernia op dit ogenblik geen lange reis kan verdragen.¹⁸

Meteen staat vast dat vertogers hun aanvraag tot regularisatie van hun precair verblijf niet kunnen indienen volgens de gewone weg voorzien in artikel 9 van de wet van 15 december 1980 zodat onderhavig verzoek overeenkomstig artikel 9bis van dezelfde wet manifest ontvankelijk is.

Vertogers bevinden zich in een prangende humanitaire situatie.

Vertogers hebben geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vertogers verblijven nog steeds in hun appartement gestaan en gelegen te (...)

In ieder geval zijn vertogers niet in staat het verzoek in te dienen in het buitenland, in Armenië is er geen Belgische zending zodat zij in ieder geval hun vaderland zouden moeten verlaten om een aanvraag in te dienen strekkende tot machtiging verblijf voor een periode van meer dan drie maanden in het Rijk en dit bij de meest nabij gelegen Belgische zending in het buitenland.

Meteen kan de ontvankelijkheid van onderhavig verzoek niet nuttig worden betwist.

Vertogers zijn geïntegreerd in het Rijk en hebben sedert hun aankomst in België in volle openbare geleefd, thans aan de (...).

Vertogers hebben deelgenomen aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en zijn drager van een attest van inburgering en volgden met gunstige gevolg Nederlandse les.

Mevrouw G. L. is houdster van een diploma Elektrisch ingenieur uitgereikt door het Polytechnisch instituut van Jerevan op 25 juni 1975 19.

Eerste verzoekster is houdster van een attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie 20 en volgde met gunstig gevolg Nederlandse les²¹.

Zij is bovendien houdster van deelcertificaten van de module NT2 Breakthrough A+B, Nederlands tweede taal, certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1, en deelcertificaat van de module NT2 Waystage A+B.²²

Mevrouw S. H. is houdster van een diploma mechanisch ingenieur toegekend door het polytechnisch instituut van Jerevan op datum van 27 juli 1985.²³

Tweede verzoekster heeft een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie 24, en zij is houdster van de deelcertificaten van de opleiding Nederlands tweede taal NT2 Breakthrough A+B, de module NT2 Waystage A+B, certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1, deelcertificaat van de module NT2 Threshold 1 A+B, de module NT2 Threshold 2 A+B, certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG2, deelcertificaat van de module NT2 Threshold 3 A+B, de module NT2 Threshold 4 A+B.²⁵

De heer S. G. volgde met gunstig gevolg de medische vakschool en is bij besluit van de kwalificatiecommissie van 15 februari 1996 een gekwalificeerd medisch verpleger²⁶.

Hij is houder van de cursus maatschappelijke oriëntatie²⁷ en houder van het certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal RG1²⁸.

Vertogers hebben zich niet genesteld in de sociale zekerheid.

Vertogers hebben zich slechts gewend tot maatschappelijke dienstverlening wanneer zij hiertoe werden verplicht door de wet.

Vertogers hebben alles in het werk gesteld om hun verblijf in regel te stellen van zodra zij aangekomen zijn in het Rijk.

Vertogers hebben een ruime kring van vrienden en kennissen waarbij 7 onder hen het nuttig vinden om vertogers bij Uw ambt aan te bevelen als zijnde een aanwinst voor de maatschappij die hun wijzen op de correcte integratie, het ruim sociaal netwerk waarover ze beschikken alsook het Nederlands voldoende beheersen, actief deelnemen aan het culturele leven en een grote bereidheid vertonen om productief bij te dragen in de gemeenschap.²⁹

Vertogers bevinden zich dan ook in een prangende sociale humanitaire situatie.

In toepassing van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet verzoeken ondergetekenden dan ook eerbiedig hun actuele prangende verblijfssituatie te regulariseren.

Vertogers maken tot heden niet het voorwerp uit van enige andere verwijderingsmaatregel.

Vertogers weten dat onderhavig verzoek hun administratieve verblijfstoestand an sich niet regulariseert maar hopen wel middels onderhavig verzoek te kunnen rekenen op enig begrip, bijstand en mededogen van Uwe administratie.”

Waar verzoekers betogen dat verweerder de “*minutieus opgesomde middelen*” in hun aanvraag heeft genegeerd, laten verzoekers na uiteen te zetten met welke aangehaalde buitengewone omstandigheden verweerder geen rekening zou hebben gehouden. Verweerder stelt in de nota met opmerkingen terecht dat de loutere eventualiteit dat niet elke aangegeven nuance van een afzonderlijke motivering is voorzien, niet *ipso facto* betekent dat de motivering niet afdoende en draagkrachtig zou zijn. Verzoekers laten na *in concreto* aan te tonen dat de beslissing is voorbijgegaan aan de essentiële elementen van de aanvraag waardoor de uitdrukkelijke motiveringsplicht zou geschonden zijn.

Waar verzoekers wijzen op het verschil tussen de therapieën gegeven in hun herkomstland en in België en de bijstand, steun en mantelzorg die eerste verzoekster nodig heeft in België, merkt de Raad op dat de grief niet dienstig kan worden aangevoerd nu eerste verzoekster en haar dochter teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst en eerste verzoekster bijstand, steun en mantelzorg krijgt van haar dochter in haar herkomstland.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maken verzoekers in het licht van hun betoog niet duidelijk dat verweerder de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maken zij een schending van de door hun aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het redelijkheidsbeginsel wordt niet geschonden door de toepassing van de wettelijke bepaling die de mogelijkheid tot onontvankelijk verklaring van een verblijfsaanvraag uitdrukkelijk voorziet. Waar verzoekers betogen dat zij hebben getracht om op regelmatige wijze in het Rijk te verblijven en hiertoe alle middelen van recht hebben uitgeput en op verschillende tijdstippen illegaal verblijf hielden om hun belangen bij hun procedures te vrijwaren, tonen verzoekers niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing zouden gebaseerd zijn op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Ten slotte, waar verzoekers de schending van “*het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen*” aanvoeren, duiden zij niet aan welk beginsel, naast het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, zij geschonden achten zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het tweede middel is, in de mate dat het onontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN